

Sygn. akt II KK 496/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej 21 grudnia 2022 r.,
w sprawie **A. P.**,
skazanej z art. 284 § 2 k.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie
z dnia 21 marca 2022 r., sygn. akt VI Ka 665/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie
z dnia 31 marca 2021 r., sygn. akt V K 118/19,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 31 marca 2021 r. A. P. została skazana za to, że:

1. w okresie od 20 czerwca 2018 r. do 21 października 2018 r. w miejscowości S., powiatu [...], województwa [...], dokonała przywłaszczenia powierzonej jej umową najmu rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki R. o numerze rejestracyjnym [...] i numerze nadwozia [...] o wartości 30 000 zł na szkodę A. Ł. i S. Sp. z o.o. z siedzibą w W., tj. za czyn z art. 284 § 2 k.k., na karę roku pozbawienia wolności;

2. w okresie od 30 listopada 2018 roku do 18 grudnia 2018 roku w miejscowości S. na terenie posesji oznaczonej numerem 7 przy ulicy [...], województwa [...], powiatu [...] dokonała przywłaszczenia powierzonego jej na podstawie umowy najmu okazjonalnego lokalu mienia w postaci dziesięciu sztuk żyrandoli, siedmiu sztuk karniszy mosiężnych, firan i zasłon, sterownika pieca gazowego, baterii prysznicowej z przewodem słuchawką o łącznej wartości 5900 zł na szkodę T. W. i K. W., tj. za czyn z art. 284 § 2 k.k., na karę roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec A. P. obowiązek naprawienia w części i w całości szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę: na rzecz A. Ł. kwoty 3000 zł, na rzecz T. W. i K. W. kwoty 5900 zł.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca skazanej, który na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na:

1. błędnym ustaleniu, że skazana dokonała przywłaszczenia powierzonej jej umową najmu rzeczy ruchomej w postaci samochodu marki R., podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że samochód ten był we władaniu świadka K. H.,

2. błędnym ustaleniu, że skazana nie chciała oddać samochodu A. Ł., tymczasem wskazała gdzie ten samochód się znajduje i na tej podstawie pokrzywdzony odnalazł samochód, odbierając go od K. H.,

3. błędnym ustaleniu, że dom w S. przy ul. [...] został zdewastowany, a także że zniknęło z niego dziesięć sztuk żyrandoli, siedem sztuk karniszy mosiężnych, firan i zasłon, sterownik pieca gazowego, bateria prysznicowa z przewodem i słuchawką, a także „pogodynka” sterująca ogrzewaniem w domu,

4. wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary pozbawienia wolności w sytuacji, w której sąd mógł poprzestać na wymierzeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W konsekwencji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie skazanej od zarzucanych jej czynów.

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 21 marca 2022 r., sygn. VI Ka 665/21, zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że skorygowana została kwota obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych T. W. i K. W. poprzez przyjęcie obowiązku zapłaty 1000 zł.

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanego, zarzucając:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez zaniechanie należytego rozpoznania zarzutów sformułowanych w pkt 2 lit. a apelacji obrońcy oraz przedstawionej w tej mierze argumentacji i przyjęcie, iż obrona nie wykazała, że mają one znaczenie dla ustaleń sprawy, podczas gdy obrona wykazała w sposób jednoznaczny, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżona nie miała zamiaru zatrzymania cudzej rzeczy dla siebie, a co za tym idzie nie została spełniona przesłanka w zakresie wypełnienia przez skazaną znamienia „przywłaszczenia”, o którym mowa w art. 284 § 2 k.k., a następnie uwzględnienie dowodów jedynie na niekorzyść skazanej, co skutkowało utrzymaniem w mocy wadliwego wyroku sądu I instancji w części obejmującej skazanie w zakresie czynu z art. 284 § 2 k.k.,
2. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, tj. a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na niedostatecznej analizie zarzutu apelacji sformułowanego w pkt 2 lit. b apelacji obrońcy oraz przedstawionej w tej mierze argumentacji, mającej istotne znaczenie z punktu widzenia kwestii dyrektywy wymiaru kary, określonych w art. 53 k.k., co w konsekwencji skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku nieodpowiadającego zasadom sprawiedliwości społecznej.

Podnosząc sformułowane wyżej zarzuty, autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator zawnioskował o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 535 § 1 i 3 k.p.k. Pomimo sformułowania przez autora środka zaskarżenia zarzutów odnoszących się do orzeczenia drugoinstancyjnego, a wskazujących na rażące naruszenie przepisów art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., to nie zostały one realnie wykazane. Zarzuty miały charakter czysto pozorny, a ich zadaniem było stworzenie przeświadczenia o spełnieniu przez skarżącego warunków określonych w art. 519 i 523 § 1 k.p.k. W rzeczywistości tego rodzaju uchybienia nie wystąpiły, zaś cała argumentacja kasacyjna sprowadzała się jedynie do negowania ustaleń faktycznych w zakresie obu przypisanych A. P. czynów. Tak zredagowany środek zaskarżenia, w sposób niewątpliwy nieszanujący ustawowych wymogów, nie mógł implikować wzruszenia prawomocnego wyroku. Podlegać musiał oddaleniu z uwagi na ewidentną bezzasadność. Celem jego autora było dążenie do dokonania przez sąd kasacyjny ponownej oceny materiału dowodowego i badanie czy ta, która miała miejsce przed sądem I instancji nie zawierała błędów. Owa materia była już jednak przedmiotem postępowania apelacyjnego, a wniesienie kasacji nie otwiera drogi do jej dublowania. Kasacja służy bowiem innemu celowi, tj. eliminacji z obrotu prawnego jedynie istotnie wadliwych orzeczeń, które z uwagi na ciężar gatunkowy naruszeń prawa nie dadzą się pogodzić z ideą rzetelnego i sprawiedliwego procesu. Choć teoretycznie obraza przepisów powołanych w kasacji może zostać zakwalifikowana do uchybień tej rangi, to z pewnością nie realia procesowych niniejszej sprawy, w której sąd II instancji prawidłowo zrealizował ciążący na nim obowiązek. Skontrolował orzeczenie sądu I instancji, zarówno w zakresie podnoszonego apelacyjnie błędu w ustaleniach faktycznych, jak i wskazywanej rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanej kary. Motywy przyjętej oceny sąd ten wyłożył w uzasadnieniu wyroku. Wskazał między innymi z jakich powodów nie podzielił wątpliwości obrony w zakresie zrealizowania przez skazaną znamion czynu z art. 284 § 2 k.p.k. na szkodę A. Ł., jak również odniósł się do zastrzeżeń formułowanych w odniesieniu do przypisanego w pkt II wyroku przywłaszczenia rzeczy ruchomych na szkodę T. i K. W.. W tej sytuacji zawarte w kasacji twierdzenie, że funkcja kontrolna nie została

zrealizowana, i to w sposób rażący, który miałby dorowadzić do skasowania wyroku sądu odwoławczego, było chybione w stopniu oczywistym. Nie dowodzi wszak takiego naruszenia sama dezaprobata wobec wyników weryfikacji instancyjnej wyroku oraz prezentowanie konkurencyjnej, wykreowanej jedynie na podstawie odmiennej oceny wybranych dowodów koncepcji odnośnie do stanu faktycznego sprawy. Jednocześnie dodać należy, że to nie sąd odwoławczy był adresatem normy art. 410 k.p.k. Nie przeprowadzał bowiem postępowania dowodowego, a co za tym idzie nie mógł naruszyć tego przepisu. Materia kontroli instancyjnej wytyczona jest zakresem zaskarżenia, a nadto - w przypadku środka odwoławczego wniesionego przez podmiot profesjonalny – treścią zarzutów. W takich więc graniach skupia się uwaga sądu *ad quem*, nie polega zaś na ponownej ocenie całokształtu materiału dowodowego, która w tej sprawie pozostawała wyłącznie w gestii sądu I instancji.

W tym stanie rzeczy, kierując się powyższą oceną zarzutów kasacyjnych, Sąd Najwyższy orzekł jak dyspozytywnej części postanowienia. Na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. orzeczono natomiast w pkt. 2 sentencji o kosztach postępowania.

[as]

I.n